

Korps Rijdende Artillerie even terug in Arnhem

door Wim Speth

‘Wij zijn aan uw afwezigheid gewend geraakt, maar wij hebben gelukkig nog als aandenken het Gele Rijdersplein, waar wij één Gele Ridder hebben kunnen

behouden, in brons wel te verstaan.’

Aldus loco-burgemeester van Bodegraven in zijn welkomstwoord aan het Korps Rijdende Artillerie dat op 11 oktober staat aangetreden onder de machtige toren van de Eusebiuskerk in Arnhem, de stad die van 1881 tot 1999 de thuisbasis was van de Gele Rijders.

Hij kan dan nog niet bevroeden dat het bronzen beeld doelwit is geworden van enkele activisten die met het bekladden hiervan hun ongenoegen over het leger willen uiten.

Gelukkig wordt, door gezamenlijk optreden van politie en Koninklijke Marechaussee, deze kleine opstand in de kiem gesmoord en ondervindt de ceremonie geen hinder van het incident.

Nadat de vroede vader met een openingsschot de ruiten van de belendende percelen in hun sponningen heeft laten trillen kan de plechtigheid beginnen. De standaardwacht, onder leiding van majoor Oomen, betreedt het plein en wordt met de vereiste egards ontvangen. Korpscommandant, luitenant-kolonel Bouwmeester, begroet zijn gasten waaronder de Commissaris van de Koningin van de provincie Gelderland de heer Cor-

nelje, Kolonel van het Korps Luitenant-generaal Sonneveld en de oud-Korpscommandanten.

Samen met de genodigde familieleden van de te beëdigden militairen zien zij vervolgens de ceremonie volgens het inmiddels

vaak beproefde recept probleemloos verlopen. Eerst leggen twee ridders te paard de eed of belofte af, gevolgd door hun collega's te voet. Het Rijderslied, gezongen en instrumentaal, onderstreept de verbondenheid van de troepen met hun roemruchte verleden.

In zijn toespraak herinnert luitenant-kolonel Bouwmeester aan de band van de Gele Ridders, of het Perevolk zoals ze in het lokale dialect wel genoemd werden, met de stad Arnhem. Hij spreekt over de bijzondere vriendschap die er altijd tussen het Korps en de stad is geweest, en het respect en de waardering die men voor elkaar heeft.

De beëdigde ridders wijst hij onder andere op de draagwijdte van de woorden waarmee de eed of belofte door hen is afgelegd: 'Gehoorzaamheid aan de wetten lijkt een open deur, maar jullie die-

nen je te realiseren dat het niet alleen gaat om de eigen nationale wetten. Het gaat ook om de gehoorzaamheid aan internationale verdragen, zoals het oorlogsrecht en de Conventie van Geneve. Het zijn regels die te maken hebben met het juist toepassen van geweld. *Losing the moral high ground*, zoals de Amerikanen zeggen, wordt in onze krijgsmacht niet getolereerd.' Het publiek volgt de plechtigheid geboeid. Een kritische opmerking van een toeschouwer over het werk van de Nederlandse troepen in Afghanistan wordt door een mevrouw gepareerd met de zin: 'ik heb twee zonen die op dit moment in Uruzgan zijn en ik ben trots op hen en wat ze daar doen.' Later, tijdens de receptie in de fraaie hal van het stadhuis, overhandigt de Korpscommandant de lege huls van het openingsschot aan de loco-burgemeester. De ouders en familieleden van Martijn Sillen scharen zich om hun pupil om hem te feliciteren: 'Dat heeft hij altijd al gewild. Vanaf zijn zevende was hij al gek op het leger en nu is die droom uitgekomen. Wij staan volledig achter hem, ook als hij moet worden uitgezonden,' aldus zijn trotse moeder.

Buiten worden de laatste (paarden)sporen van het plein verwijderd en elders in de stad gaan gemeentewerkers aan de slag om de verf waarmee het bronzen beeld van de Gele Ridder en een stuk geschut is beklad, samen met de wat wrange nasmaak, weg te poetsen. Wat blijft is de herinnering aan een geslaagd optreden van het Korps in de stad die trots was en is op het 'Perevolk'.